

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Afflictio Consolans, Seu Svccincta Non Minvs Ac Clara Methodvs

Wintrich, Victor

Coloniæ, 1644

Discvrsvs I. Ostenditur quod ideo Afflictio nos consolari debeat, quia omnis
à Deo est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45734)

AFFLICTIO
CONSOLANS

DISCVRSVS I.

Ostenditur quod ideo Affli-
ctio nos consolari debeat,
quia omnis à Deo est.

*Hæc sit consolatio mea, vt affligens
me dolore non parcat.*

Iob 6. v. 10.

Irabilem, imo stupendam
in miserijs suis maximis,
patientia speculum S. Iob
adinuenit cōsolationem,
dum confidenter ait, *hæc
sit consolatio mea, vt affli-
gens me dolore non parcat.* Itane o S. Vir,
affligi vltcrius, consolari tibi est? Quis

A

Gale-

Iob. 1.

Galenus, quis Hippocrates hoc morbo tuo incurabili quasi, antidotum seu panarium adinuenit? quæ sic te rationari, nisi Christiana Philosophia docuit? quis nostrum, dilectissimi, non aliter præcæretur? hæc scilicet dicens, sit consolatio mea ut cesset me affligere dolore, & parcat? quis non oraret hæc sit consolatio, ut reddant Sabæi quingenta iuga bouum, 500. Asinas, pro occisa & abducta familia, magna nimis, satisficiant? quis non peteret, ut hæc sit consolatio, ut recuperaret septem millia Ovinum, & Pueros igne consumptos rediuuos intueatur? quis non rogaret, ut hæc sit consolatio, ut Caldæi Camelos (fuere tria millia) & famulos ære soluant? quis non denique filiorum resurrectionem, sauciæ carnis pristinam sanitatem, amicorum insultantium confusionem, tandem obgannientis Coniugis disciplinam, & modestiam consolationis loco, ex animo peroptaret?

Sed aliam longe Iobus ingressus viam. *Hæc inquit, sit consolatio mea ut affligens me dolore non parcat. Cur o S. Vir plura pati non solum non subterfugis, sed*

sed etiam incessanter desideras & exoptas? quia Dominus qui dedit ille est qui abstulit, sicut Domino placuit, sic factum est: cur contristarer? Ecce unicum solatij rationem, quia á Deo est miseria, Dominus abstulit.

Ergone o Propheta calamitates tuæ magnæ nimis, miseriæ tuæ sat miseræ, dolores tui certe dolendi à Domino sunt, vt sicut liberè protestatus es omnia Dominum dedisse; sic eadem eundem & abstulisse incunclanter fatearis? calamitatum ac morborum acies rationis tibi præripuit vsum; amplum hoc quod habebas patrimonium, á Parentibus accepisti, á Caldæis & Sabæis abductum est; has opes industria tua congestisti, Satanæ inuidia dilapsæ sunt; tantum pecoris tuo pte ingenio acquisisti, inimicorum iniuria expoliatus es. Erras ergo dum Dominum dedisse & abstulisse hæc omnia affirmas.

Non erro neque Parentes mei, neque industria mea, neque meum mihi hæc ingenium, sed Dominus dedit, qui vel ideo etiam hæc omnia suo Iure abstulit. Non Sabæi, nõ Caldæi, imo nec Sa-

*Aug. in
P, al. 31.*

*Grego.
Ib 2. mor.
cap. 18.*

than rugiens ille leo contra me hiscere poterat, si non Domino placuisset: Nouerat hoc per bene Augustinus cum de Iobo diceret, non dixit, Dominus dedit, Diabolus abstulit, ne dicatis, hæc mihi Diabolus fecit, prorsus ad Dominum Deum tuum refer flagellum tuum, quia nec Diabolus tibi aliquid facit, nisi ille qui omnem habet potestatem permittat, aut ad pœnam aut ad disciplinam: ad pœnam impijs ad disciplinam pijs. Et his conformiter Gregorius, sanctus, inquit, vir tentante Aduersario cuncta perdiderat, sed sciens quia contra se Satan tentandi Ius, nisi permittente Domino non haberet, non ait, Deus dedit, Diabolus abstulit, sed Deus dedit, Deus abstulit, forsitan enim fuerat dolendum, si quod Deus dedit, Diabolus abstulisset, & postquam non abstulit nisi ipse qui dedit, sua recepit nostra non abstulit.

Ecce igitur solatium Iobi in hoc uenico, quod à Domino non ab homine sibi mala externa parari dicebat, credebatur confitebatur.

Exere exere hic, O Christiane, fidem tuam,

CONSOLANS.

§

tuam, & à Deo Opt. Max. affligite ag-
 nosse & Hæc sit consolatio, cessent pro-
 inde querulæ, non dicam blasphemæ
 hæ voces, non murmur resonet non
 querimonia ultra! quis Diabolorum
 huc illos ad affligendum me adduxit?
 quis tartareas has ad excitandum me
 furias iniuste citavit? à Domino fit quid
 quit te affligit, licet sit mirabile in oculis *Psal. 115.*
nostris. Sile itaque, quiesce, consolare,
 quod à tam bono est, bonum sit neces-
 se est.

Eandem in miserijs suis consolandi
 se rationem quæsiuit Regius Propheta; *2. Reg. 18.*
 augeri proinde eas non minui, eo quod
 à Domino sint desiderabat. A proprio
 filio, Absolonem dico, turbatur è solio,
 exiit purpura, spoliatur regno, ciui-
 tate regie proscibitur, etiam in Con-
 cubinis suis insano Achitophelis confi-
 lio foedatur, clium oliuarum scandens,
 & flens nudis incedens pedibus, & o-
 perto capite ascendit. Sentis O Chri-
 stiane huius tanti Regis tantam desola-
 tionem? audi solatium, Semei ait scriptu- *ibid. 16.*
ra, procedebat & maledicebat, mittebat-
que lapides contra David egredere, ait,

„ egredere vir sanguinum, vir Belial: red-
 „ didit tibi Deus vniuersum sanguinem do-
 „ mus Saül: quoniam inuastisti regnum pro
 „ eo, Ecce premunt te mala, Quoniam vir
 „ sanguinum es. Quid hic solatij Regem
 maledici à seruo perfido, à marcipio?
 adest solamen quia hæc omnia à Domi-
 no esse Dauid nouerat.

„ Abisai Regem vindicaturus, vadam
 „ inquit, & amputabo caput eius, quare
 „ maledicit canis hic mortuus Domino meo
 Regi: sed Rex hæc sit consolatio mea vt
 „ pergat maledicere, proinde dimitte eum
 „ vt maledicat, Dominus enim præcepit ei
 „ vt malediceret Dauid, & quis est qui au-
 „ deat dicere quare sic fecerit? & ne in his
 consolationem posuisse Dauidem dubi-
 tes, quod à Deo missas angustias crede-
 „ ret. Addit ecce filius meus qui egressus est
 „ de utero meo quarit animam meam; quæ
 „ magis nunc filius Iemini, dimitte eum vt
 „ maledicat iuxta præceptum Domini: si
 „ fortè Dominus respiciat afflictionem me-
 „ am, & reddat mihi bonum pro maledi-
 „ ctione hac hodierna, hæc ibi, quibus cla-
 „ re patet, si Dauid ad inuidiam serui, &
 ad cognationem Saulis respiciens, inde
 ortas

ortas has illi maledictiones reputasset, quod in vindicta sumenda cum Abisai, & non in maiore afflictione cum Iobo consolationem posuisset, ast ab æterno sic Deo placuisse contemplan. Hæc sit consolatio mea inquit vt magis & magis maledicat & Dei in hoc, circa me iustissima permissio & Iudicium, nota fiant, iustus namque est, & rectum iudicium eius, Audi quid de hoc & alijs sentiat Ambrosius qui exponens illa verba psalmi 118. *iustus es Domine, & rectum iudicium tuum*, sic ratiocinatur: sicut vulgus hominum delicta sua non repetens iniuste se putat tolerare, quæ patitur, at vero vir iustus iustitiam Dei prædicat, quod meritis digna patitur. Jeremias in turpi luti voragine, cum necandus illuue mergitur; iustus es, inquit, Domine &c. Hæbræi Adoloscensces cum propter virtutem deuotionis & fidei gratiam fornacis ardentis ambirentur, incendijs, clamabant iustus es Domine. Daniel in lacum Leonum missus recta omnia in conspectu esse Domini, imperterrito clamore iactabat. Ionas inclusus vtero bestiali, anhelandi

D. Am-
brosius.

Spiritus vix habens com meatum, de ventre carni cum voce laudis & confessionis, supplico tibi, Aiebat. &c. Abraam cum immolandus à se vnicus filius posceretur, paternæ pietatis affectum temperabat: dicens iustus es non enim poscis alienum sed tuum reposcis, ipsum tibi restituo quem dedisti. Hunc imitatus Iob; extinctis filijs, Patrimonio amisso, ait, nudus egressus sum, nomen Domini benedicens. Dauid cum fugeret à facie Absolon, pulsus regno clamabat, iustus es Domine; omnes igitur iustum Dominum prædicemus: quidam no feritur dicat iustus es Domine. Confirmo hoc testimonio quo verius nullum est, quod nimirum ab æterna & ex æterna procedit veritate.

Matt. 26. Perfidus ille Iudas cum Magistrum suum sacrilegè basians, turpiter tradit, Impij Pilati satellices agnum innocentissimum circumstant, adoriuntur & dilacerant, ab improbis missa sacerdotibus turba altissimi filium prosternit, capit, ligat & excruciat: diceret non immerito Christus *circumdederunt me canes*

Psal. 21,

CONSOLANS.

nes multi tauri pingues obsederunt me. 22

tunc memor promissi sui Petrus gladium exerit, & interrogationi, vis percussimus gladio? ictum copulans Dominum solaturus, seruum sacerdotis vulnerat. quid Christus? Hæc sit consolatio plura pati, non defendi: & ne dubites, ideo se in passione consolari, quia à Patre erat; ad Petrum *calicem*, inquit, *quem dedi mihi Pater non vis ut bibam illum?* 23 quasi diceret mi Petre cesset indignatio tua, zelus moderetur, non Iudas proditor, non Annas & Caiphas Sacrilegi, non Irrisor Herodes, non iniustus Præses, sed Pater mihi hoc fel immiscuit, paterna hunc calicem mihi propinat manus, illa hunc mihi commendatissimum efficit, quod ab hac amica venit manu, amarum nunquam reputo licet vrat.

Iois. 18.

Igitur O Christiane si patientiæ speculum Iobum, si sustinentiæ exemplar Dauidem intueri, imitariue retractes; vel Christum, aspice, & sequere vestigia eius & hæc sit consolatio tua, credere & scire à Deo te affligi, quocunque modo aut medio fiat, in se bonum est quod,

As ab il-

de
el-
am
of-
m-
e-
of-
fti.
ijs,
el-
ns.
n,
o-
ni-
di-
loc
od
ce-
im
lit,
en-
di-
ti-
it,
n-
a-
es

ab illo proficiscitur, & siue capias siue non capias à Deo nihil nisi proficuum tibi immitti posse ne dubites.

*August.
in Psal.
61.*

Audi Augustinum & acquiesse aper-
tissimæ veritati; patiatur inquit ille, au-
rum fornacem, ut purgatum à sordibus
veniat ad lucem.

Quid hoc ad propositum? sequitur,
fornax, mundus est, palea iniqui, aurum
iusti, Ignis tribulatio, aurifex Deus;
quod vult Aurifex facio, vbi me ponit
tolero, scilicet, quia ille me ponit. Quid
dicis Augustine? quid ais? vbi me ponit
tolero.

Inter miseras & ærumnas
poni iuberis.

Inter penuriam & pauper-
tatem.

Inter Rodentium & calum-
niatorum dentes.

Inter bellorum acies, & pe-
riculorum occurfus.

Inter Amicorum præmatu-
ras mortes.

Inter bonorum & thesauro-
rum direptiones

Inter Patriæ proscriptiones,
& exilij angustias graues.

vbi me

ponit

tolero

Inter tormentorum &
poenarum excarnifi-
cationes.

Inter Cordis tui intrin-
secas afflictiones.

Inter Infirmitatū squa-
lores, & molestias.

Inter mortis timor, es
& angores: & cætera.

vbi me ponit
tolero

Non respicio, inquit, non discerno,
non iudico quo ponar, sed à quo. Con-
cludat ergo firmiter credens, se à Deo
poni, & proinde consolari vbicunque
positus sit, iubeor, ait, ego tollerare, no-
uit ille purgare ardeat licet palea ad
incendendū me, illa in cineres vertitur,
ego sordibus careo. Hæc ergo sit con-
solatio, quia ab illo ponor ab illo affli-
gor, ab illo premor, ab illo scilicet qui
pressos eleuare consolari afflictos, posi-
tos in fornace tribulationis purgare
nouit.

Sed heu heu non omnes imo vix pau-
ci capiunt verbum hoc, ideoque pluri-
mi *in miserijs non subsistent.* Apparet *Psal. 137*
Gedeoni Angelus dum vadique cum
suis, tribulationibus circumdaretur,

Iudi 6.

“ Dominus, inquit, tecum virorum fortissime, replicat ille, si Dominus nobiscum cui apprehenderunt nos omnia hæc? ubi sunt mirabilia eius qua narrauerunt Patres nostri? sic sic O Christiane hodie, dico Dominus tecum in tribulatione, ille in eam induci te patitur, ille astat, ille certè tecum tanquam Adiutor fortis, tanquam liberator. Si replicas, cur durant ergo, cur non cessant miseræ? dico tibi adest sustinentibus se, adest confidentibus sibi, adest sperantibus in se, & omnia ab ipso tanquam Patre suscipientibus.

Gen. 1.

Cum igitur omnis tribulatio à permittente Deo sit, & quæcunque ab illo sunt valde bona sint, iuxta illud, *Vidit Deus cuncta quæ fecerat & erant valde bona & bonum tibi erit quia humiliat te.* Hæc igitur sit consolatio tua, quod à Deo hic te affligi credas, vt sibi parcat.

(* * *)

DIS-